

Julgus inglise keeles väljendada rahvusvahelistest projektidest

Olen inglise keelega alati hädas olnud. Alates kuuendast klassist olen teadnud, et ma ei ole selles hea. See teadmine sisendas minusse hirme end inglise keeles kasvõi vigaselt väljendada proovida. Samas oli kooliajal siiski ka mõningaid positiivseid kogemusi. Näiteks seitsmendas klassis 2004-2005 aastal tuli meile inglise keelt õpetama USAst üheks aastaks õpetaja ning sellele järgnes 2008-2009 aastal teine kord kui tuli järgmine õpetaja USAst. Nemad andsid mulle küll julgust ning nende jaoks oli oluline, et ma end inglise keeles väljendada püüaksin, mitte kui hästi ma seda teen. Uus põnev laine tuli ülikoolis, kus meid jagati inglise keeles taseme järgi gruppidesse, aga neid gruppe oli rohkem kui kaks – lausa kuus vist. Seal sain esimest korda tunda, kuidas õpetaja reaalselt tegeleb minu oskuste tõstmisega ja ei võrdle mind kellelgi teise oskustega. Teine semester inglise keelt oli ülikoolis eriala inglise keel ning ka seal tundsin, et õpetaja huvitub enam minu mõtetest, mida püüan inglise keeles väljendada kui minu inglise keele grammatikast. Loomulikult ta küll vaatas seda ja hindas, aga siiski oli palju suurem rõhk sisul. Sama kordus ühe teise aine raames, mille juba teadlikult valisin enda inglise keele oskuse arendamiseks. See tunne, kui ma sain aru, et mulle pannakse hindeid minu mõtete ja julguse eest proovida end väljendada võõras keeles mitte selle eest mitu viga ma jälle tegin, oli lihtsalt võrratu. Olin nii õnnelik! Sellele positiivsele kogemusele järgnes juba 2014. aastal koos ühe õppejõu ja peamiselt kursusekaaslastega (kuuekesi) UK-sse kahenädalasele Euroopa vabatahtliku teenistuse (EVS) projektile minek. Osalesin 12.-27.08.2014 „Rethink, Reuse, Recycle, Repeat” projektis, mille raames külastasime kahte muusikafestivali, millest esimesel olime „stewarti” rollis ning teisel „green messengeri” rollis. Grupis oli välismaalasi mitmest riigist, näiteks Prantsumaalt, Itaaliast, Poolast. See oli minu jaoks väga suur samm - sain aru, et tõesti on oluline vaid see, et teised inimesed saavad minust aru, mitte minu grammatika. Eks ikka püüan õppida ja parandada aja jooksul. Seejärel oli aga minu järgmiseks rahvusvaheliseks kogemuseks Soomes töötubade läbiviimine eestlastest lastele Mardilaadal. Sellele järgnes 2015. aastal Lille Maja noortekeskuses töötama hakkamine, millega kaanes rahvusvahelise noorsootöö eestvedamine. Sellega kaasnes omakorda EVS vabatahtlikuga igapäevaselt suhtlemine, osalemine strateegilise partnerluse projektis, uue EVS vabatahtliku valimine meie organisatsiooni, foorumteatri koolitusel osalemine Norras ja Rumeenias ja paljud muud väiksemad tegevused-kontaktid ning teadlik valik asuda 2016. aasta sügisest tegema kuuajalist EVSi.

1. pilt – Grupipilt UK grupi EVSist

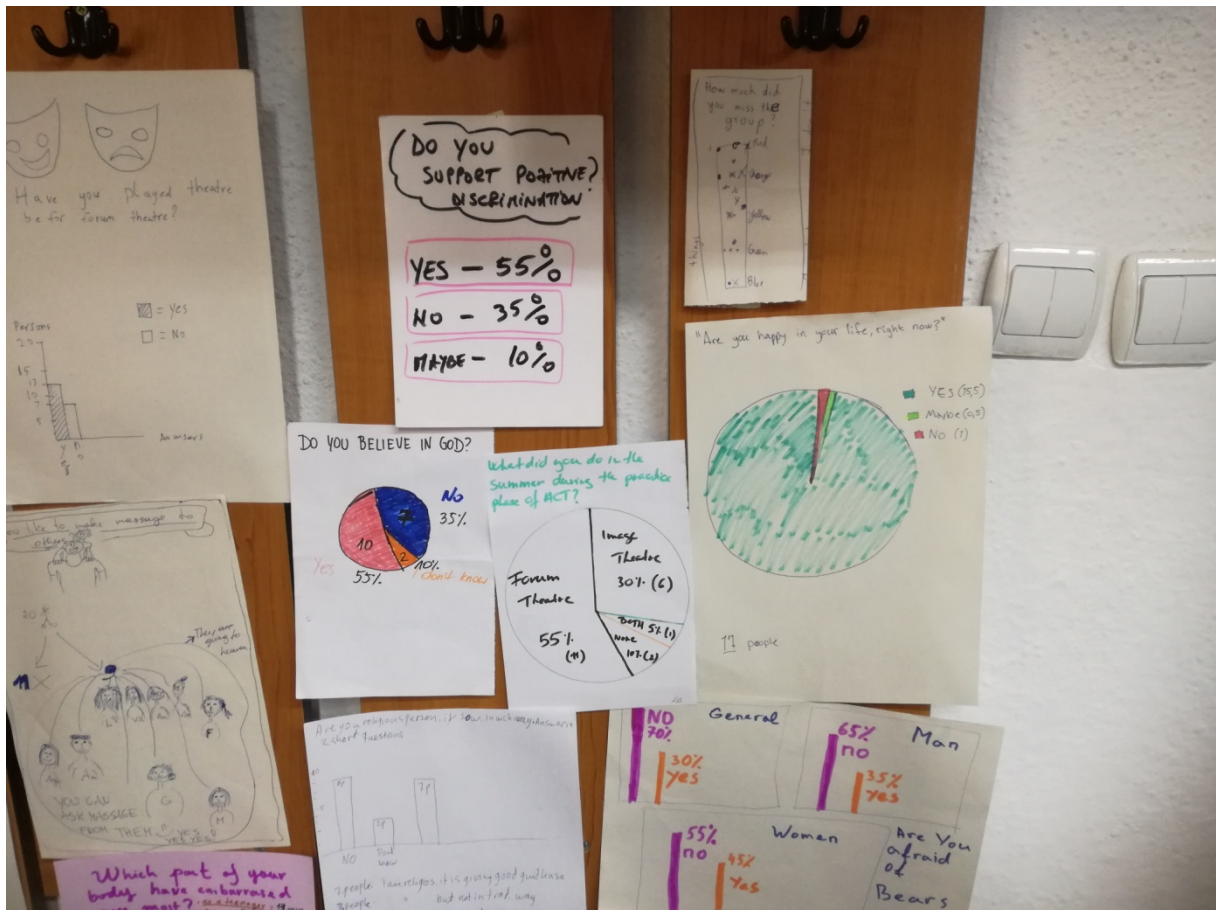

2. pilt – Eesti grupi pilt UK EVSIl

3. pilt – Foorumteatri koolitusel Norras Balestrandis, kuna ma ikka suhteliselt üldse ei pea viisi ja juba ühe laulu olin ära laulnud, mida enamvähem oskasin laulda (või paar laulu), siis otsustasin, et mitte häbisse jääda siis võib ju laulmise asemel ka luuletusi lugeda ja nii ma kandsingi just sel hetkel ette Artur Alliksaare luuletust „Aeg“.

4. pilt – Sain palju uusi ideid ja mänge. Näiteks on siin pilt lihtsalt mängust grupile. Igaüks peab välja mõtlema ühe küsimuse, mille kohta tuleb kõigilt grupiliikmetelt vastus saada. Vastused tuleb visuaalsel kujul ette kanda, mitte lihtsalt lugeda. Saime palju põnevat teada ja näha erinevaid lahendusi, kuidas ülesannet teha.

Reelika Lodjak, 2017